

DE GESCHIEDENIS VAN MING WEI

Sië begeleidde hem tot aan de trappen van het terras, kuste hem innig en zeide:

„Geliefde, kom hier zoo dikwijls als ge kunt — zoo dikwijls als uw hart u aanspoort naar mij toe te gaan. Ik weet, dat ge niet behoort tot degenen, die trouweloos zijn en geheimen verraden. En toch, ge zijt zoo jong, ge zoudt soms onnadenkend kunnen zijn; en daarom smee ik u nooit te vergeten, dat slechts de sterren getuigen zijn geweest van onze liefde. Spreek er met geen levend wezen over, lieveling. En neem dit mee als een klein aandenken aan ons geluk.” En zij gaf hem een heel fijn en bijzonder mooi bewerkt klein voorwerp; een kleine liggende leeuw, gewrocht uit de gele jaspis, die de regenboog maakte om Kong-fu-tze te eeren. De knaap kuste het geschenk en de schoone hand, die het hem toereikte teeder.

„Mogen de kwade geesten mij straffen,” zei hij, „als ik ooit uit vrijen wil u reden geef mij verwijten te doen.” — En zoo scheidden zij van elkaar met wederzijdsche beloften van trouw.

Toen Ming Wei dien morgen terugkeerde in het huis van zijn meester Tchang, vertelde hij de eerste onwaarheid, die hem ooit over de lippen was gekomen. Hij gaf voor, dat zijn moeder hem gevraagd had, zoo lang het weder zoo zacht en mooi bleef, de nachten in het ouderlijk huis door te brengen. Want, al was de weg wat lang, hij was sterk en gespierd en had behoefte aan lichaamsbeweging. Tchang geloofde, wat Ming Wei hem vertelde en maakte geen bezwaar. En zoo kon de jonge man iederen avond doorbrengen in het huis van de schoone Sië. Iederen avond wijdden zij aan dezelfde genoegens, die hun eerste samenzijn zoo heerlijk hadden gemaakt. Zij zongen en voerden gesprekken over allerlei onderwerpen; zij speelden samen schaak — het moeilijke spel, dat uitgevonden was door Wu-Wang, en dat een nabootsing is van den oorlog. Zij maakten samen gedichten, verzen met tachtig rijmwoorden op bloemen, boomen, wolken, rivieren, vogels en bijen. Maar in al deze talenten blonk Sië ver uit boven haar jongen geliefde. Als zij schaakten was het altijd Ming Wei's koning die gevaar liep, of Ming Wei's kasteel dat omsingeld en genomen werd. Wanneer zij verzen maakten, waren Sië's verzen altijd mooier dan de zijne in woordenkeus en welluidendheid, in schoonheid van vormen en in klassieke verhevenheid van gedachte. En zij kozen altijd de moeilijkste onderwerpen; de onderwerpen die de dichters uit de T'ang-periode bezongen hadden. En de muziek, die zij zongen, was ook de muziek van vijfhonderd jaar geleden; — de liederen van Youentchin, van Thou-mou of bij voorkeur die van Kao-pien, den grootsten dichter van allen en heerscher over Sze Chouen.

En de zomer kwam tot volle rijke schoonheid en bloei en werd haast onmerkbaar

verdrongen door de veelkleurige herfst, met nevels als gouden geestensluiers en schaduwen van tooverachtig rood.

V

Toen gebeurde het onverwachts, dat de vader van Ming Wei, Pelou, den gouverneur Tchang in Tching-tou ontmoette.

„Waarom toch,” vroeg Tchang, „wenscht ge dat uw zoon iederen avond huiswaarts keert, nu de winter weer in aantocht is? De weg is lang en iederen morgen ziet hij er uitgeput van vermoeienis uit. Waarom wilt ge hem niet in mijn huis laten slapen gedurende het seizoen van de sneeuw?”

En Ming Wei's vader antwoordde in groote verbazing: „Maar mijn zoon is niet in de stad geweest en den heelen zomer hebben wij hem niet gezien. Ik ben bang, dat hij in slecht gezelschap is geraakt en dat hij slechte dingen heeft geleerd. Misschien brengt hij wel zijn nachten door met dobbelen en drinken met de vrouwen op de bloemenbooten.”

Maar de gouverneur zeide: „Neen, dat is onmogelijk. Ik heb nooit iets slechts in uw zoon ontdekt, en er zijn geen herbergen, noch bloemenbooten, noch andere plaatsen van verderf in de nabijheid van mijn woning. Ongetwijfeld heeft Ming Wei vriendschap gesloten met een of anderen jongen man van zijn eigen leeftijd met wien hij de avonden doorbrengt. En hij heeft mij alleen maar een leugen verteld uit vrees, dat ik hem geen toestemming zou geven om mijn huis te verlaten. Zeg niets tegen hem, totdat ik een poging heb gedaan het geheim op te lossen. Van avond nog zal ik hem laten volgen door een mijner dienaren en die zal opletten waarheen uw zoon gaat.”

Pelou stemde gereedelijk toe in dit voorstel en, na beloofd te hebben, dat hij Tchang den volgenden dag zou bezoeken, keerde hij huiswaarts.

Toen Ming Wei 's avonds het huis van Tchang verliet, werd hij ongemerkt op een afstand door een dienaar gevolgd. Maar toen zij het donkerste gedeelte van den weg bereikt hadden, verdween de knaap plotseling, alsof de aarde hem verzwolgen had. Nadat de dienaar hem langen tijd vergeefs gezocht had, keerde deze in groote verwondering naar huis terug en vertelde wat er gebeurd was. Tchang zond onmiddellijk een boodschap naar Pelou. Intusschen was Ming Wei de kamer van zijn geliefde Sië binnen gegaan. Hij was verwonderd en diep bedroefd toen hij haar in tranen vond.

„Lieveling,” snikte zij, „de tijd is gekomen dat we voor altijd afscheid van elkaar moeten nemen om redenen die ik niet kan uitleggen. Van het begin af aan heb ik geweten, dat dit ééns moest gebeuren. En toch schijnt het oogenblik, dat het wreede lot ons treft,